
Illa Navassa - basic

Autor:

Data de publicació: 22-11-2007

El 1504, Cristòfor Colom, encallat a Jamaica durant el quart viatge, va enviar alguns tripulants en canoa a l'illa Hispaniola a buscar ajuda. Van topar amb l'illa a mig camí, però no tenia aigua. Colom la va anomenar Navassa (augmentatiu de "nava-" que significa nau grossa, l'illa té forma de nau), però els navegants la van deixar de costat durant els següents 350 anys.

Illa Navassa

Localització

18° 24′ 10″ N, 75° 00′ 45″ O

Territori reivindicat per
Haití i Estats Units d'Amèrica

Estat
Estats Units d'Amèrica

Grup
Illes Perifèriques Menors dels EUA

Població

Total
0 (2018)

• Densitat
0 hab/km²

Geografia

Part de
Grans Antilles

Superfície
5,4 km²

Banyat per
mar Carib

Altitud
69 m

Punt més alt
Dunning Hill

Punt més baix
mar Carib

Història i celebracions

Creació
1857: Territorial claim

Economia

Moneda
dòlar dels Estats Units

Identificador descriptiu

Fus horari

UTC+05:00

Telèfon d'emergències
911

ISO 3166-2
UM-76

Codi de departament INSEE
74350

Codi GNIS
1393098

L'illa Navassa o La Navasse en llengua creole, és una illa deshabitada del Carib que és administrada pels Estats Units d'Amèrica sota la forma jurídica de territori no incorporat (unincorporated territory) i inclosa a les illes Perifèriques Menors dels EUA.

El territori és objecte de reclamació tant de part dels Estats Units com d'Haití.

L'illa Navassa ocupa uns 5,2 km² i és en situació estratègica respecte a la base nord-americana de Guantánamo.

No és conreada i té un clima semiàrid però hi pasturen ramats de cabres del bosc.

Va ser descoberta per Cristòfor Colom, el 1504, i la va anomenar Navassa (augmentatiu de "nava-" que significa nau grossa, l'illa té forma de nau)

El 1857 va ser reclamada per als Estats Units pel capità de navili Peter Duncan, basant-se en la llei nord-americana sobre les illes del Guano (fem d'aus marines) i, malgrat l'oposició d'Haití, els americans van explotar aquest fertilitzant natural del 1865 al 1898.

Una vegada abandonada l'extracció de guano, Navassa va tornar a agafar protagonisme amb l'obertura del Canal de Panamà (1914) quan s'hi va instal·lar un far per a protegir la nova ruta.

A partir de 1998 es va valorar el territori en considerar-lo com a reserva de la biodiversitat del Carib.

Illa Navassa (/n??væs?/ ; francès: l'île de la Navasse ; també La Navasse, La Navase) és una petita illa deshabitada del mar Carib . Situat al nord-est de Jamaica, al sud de Cuba, a 40 milles nàutiques (74 km; 46 mi) oest de Jérémie, al sud-oest de la península d'Haití, l'illa està sotmesa a una disputa territorial continuada entre Haití i els Estats Units, que s'administra a través del servei de peixos i vida salvatge dels Estats Units . [1] Els Estats Units reivindiquen l'illa des del 1857, basant-se en la Llei de les Illes Guano de 1856. [2] La reivindicació d'Haití sobre Navassa es remunta al Tractat de Ryswick del 1697 que establia les possessions franceses a la part continental Hispaniola, que van ser transferides d'Espanya pel tractat. [3] A més de la meitat occidental de l'illa principal i d'altres illes properes anomenades específicament, la constitució de Haití de 1801 també reclamava "altres illes adjacents (però sense nom)". Navassa no era una de les illes amb nom. Des de la seva Constitució de 1874 i després de la creació de la reivindicació dels Estats Units del 1857, Haití ha nomenat explícitament "la Navase" com un dels territoris que reclama. [4] [5] [6] [7]

Contingut

Geografia, topografia i ecologia

L'illa de Navassa té una 2 milles quadrades (5,2 km²) aproximada de 2 milles quadrades (5,2 km²) a la zona. Està situat a 35 milles (56 km) oest de la península sud-oest d' Haití, [8] [9] 103 milles (166 km) al sud de la base naval dels Estats Units a la badia de Guantánamo, Cuba, i aproximadament una quarta part del camí de Haití continental a Jamaica al canal de Jamaica .

Navassa assoleix una elevació de 250 peus (76 m) a Dunning Hill 110 iardes (100 m) al sud del far, Navassa Island Light. [10] Aquesta ubicació és de 440 iardes (400 m) de la costa sud-oest o 655 iardes (600 m) est de la badia de Lulu.

El terreny de l'illa de Navassa consta majoritàriament de corall i calcàries exposades, l'illa anellada per penya-segats verticals de 30 a 50 peus (9,1 a 15,2 m) alt, però amb prou pastura per suportar els ramats de cabra. L'illa està coberta en un bosc de quatre espècies arbòries: figa de fulla curta (Ficus populnea var. Brevifolia), pruna de coloms (Coccoloba diversifolia), massilla (Sideroxylon foetidissimum) i fusta de verí (Metopium brownei). [11] [12]

Ecologia

L'illa de Navassa té una costa escarpada i rocosa que fa sonar l'illa.

La topografia, l'ecologia i la història moderna de l'illa de Navassa són similars a la de l'illa de Mona, una petita illa calcària situada al passatge de Mona entre Puerto Rico i la República Dominicana, que abans eren centres de mineria de guano i que són reserves naturals dels Estats Units . Pescadors haitians transitoris i altres acampen a l'illa, però l'illa queda deshabitada. [11] No té ports ni ports, només els ancoratges fora del mar i el seu únic recurs natural és el guano. L'activitat econòmica consisteix en activitats de pesca de subsistència i d'arrossegament comercial. [13]

Hi havia vuit espècies de rèptils autòctons, totes que es creu o que havien estat, endèmiques a l'illa de Navassa: *Celestus badius* (una sargantana angoixa), *Aristelliger cochranae* (un gecko), *Sphaerodactylus becki* (un gecko), *Anolis longiceps* (anole), *Cyclura (cornuta) onchiopsis* (una iguana de roca), *Leiocephalus eremitus* (una sargantana de cua arrissada), *Tropidophis bucculentus* (una nana bona) i *Typhlops sulcatus* (una serp minúscula). [14] D'aquests primers quatre es mantenen comuns amb els quatre últims probablement extingits . Actualment els gats, gossos i porcs salvatges habiten l'illa.

El 2012, una rara espècie de corall, *Acropora palmata* (corall Elkhorn), es va trobar sota l'aigua a prop de l'illa; la seva població s'ha reduït en un 98% des del 1980. Es va trobar que el corall restant es trobava en bones condicions. [15]

Història

L'illa de Navassa es troba a l'oest de la península sud-oest d'Haití, al sud de Cuba, a l'est de Jamaica.

El 1504, Cristòfor Colom, encallat a Jamaica durant el quart viatge, va enviar alguns tripulants en canoa a l'illa Hispaniola a buscar ajuda. Van topar amb l'illa a mig camí, però no tenia aigua. Colom la va anomenar Navassa (augmentatiu de "nava-" que significa nau grossa, l'illa té forma de nau), però els navegants la van deixar de costat durant els següents 350 anys.

De 1801 a 1867, les successives constitucions d'Haití van reivindicar la sobirania nacional sobre les illes adjacents, amb nom i nom, tot i que Navassa no es va enumerar específicament fins al 1874. [4] L'illa de Navassa també va ser reclamada pels Estats Units el 19 de setembre de 1857 per Peter Duncan, un capità marítim nord-americà, en virtut de la Llei de les Illes de Guano de 1856, pels rics dipòsits de guano trobats a l'illa i per no estar dins la jurisdicció legal de cap altre govern ni ocupat per ciutadans d'un altre govern. [1]

Haití va protestar contra l'annexió, però el 7 de juliol de 1858, el president dels Estats Units, James Buchanan, va emetre una ordre executiva que confirmà la reclamació nord-americana, que també demanava accions militars per aplicar-la. Des de llavors, l'illa de Navassa ha estat mantinguda pels Estats Units com a territori no constituït (segons els casos insulars). La Cort Suprema dels Estats Units el 24 de novembre de 1890, en *Jones v. Estats Units*, 137 EUA 202 (1890) Id. a 224 es va trobar que l'illa de Navassa ha de ser considerada com a pròpia dels Estats Units, creant una història legal per a l'illa segons la legislació nord-americana, a diferència de moltes altres illes reivindicades originalment en virtut de la Llei de les Illes Guano. Tal com figura a la seva constitució de 1987, Haití manté la seva reivindicació a l'illa.

Guano Miner i el Navassa Rebel·lió d'Illa de 1889

El fosfat de guano és un fertilitzant orgànic superior que es va convertir en un punt fort de l'agricultura nord-americana a mitjan segle XIX. Duncan va transferir els drets del seu descobridor al seu empresari, un comerciant nord-americà de guano a Jamaica, que els va vendre a la recent constituïda Companyia Navassa Phosphate de Baltimore . Després d'una interrupció per a la Guerra Civil dels Estats Units, la companyia va construir instal·lacions mineres més grans a Navassa amb habitatges de barraca per a 140 treballadors de contracte negre de Maryland, cases per a supervisors blancs, ferreria, magatzems i una església. [16]

La mineria es va iniciar el 1865. Els treballadors van excavar el guano mitjançant dinamita i piolet i el van portar en carros ferroviaris fins al punt d'aterratge de la badia de Lulu, on va ser posat en sacs i baixat en vaixells per a la seva transferència a la barca de la Companyia, la SS Romance . Els quarters habitables de la badia de Lulu es van anomenar Lulu Town, tal com apareix en antics mapes. Les vies ferroviàries finalment es van estendre cap a l'interior.

Transportar guano a pes de braços amb la forta calor tropical, combinada amb un descontentament general per les condicions de l'illa, va provocar finalment una rebel·lió el 1889, en la qual van morir cinc supervisors. Un vaixell de guerra nord-americà va retornar divuit treballadors a Baltimore per tres judicis separats per càrrecs d'assassinat. Una societat fraterna negra, l'Ordre del Pescador galileà, va recaptar diners per defensar els miners a la cort federal i la defensa va construir el seu cas segons que els homes actuaven en autodefensa o en plena passió, i que els Estats Units no tenia jurisdicció sobre l'illa. [17] [18] EJ Waring, el primer advocat negre que va passar el bar de Maryland, va formar part de l'equip jurídic de la defensa. [19]

Els casos, inclòs Jones v. Estats Units, 137 dirigir a la Cort Suprema dels Estats Units a l'octubre de 1890, que va dictaminar la Llei de Guano constitucional, i tres dels miners estaven previstos per a la seva execució a la primavera de 1891. Una petició arrelada per esglésies negres de tot el país, signada també per jurats blancs dels tres processos, va arribar al president Benjamin Harrison, que va commutar les penes a la presó i va mencionar el cas en un estat de la Unió. [17] [18] La mineria de Guano es va reprendre a Navassa a un nivell molt reduït. La guerra espanyol-nord-americana de 1898 va obligar la Companyia de Fosfats a evacuar l'illa i presentar-se per fallida i els nous propietaris van abandonar l'illa després de 1901.

1901 per presentar

El far de l'illa de Navassa amb els quarters del mantenidor de llum al primer pla.

Les ruïnes dels barris de la guarda Navassa Light.

Navassa va adquirir importància amb l'obertura del Canal de Panamà el 1914. L'enviament entre el litoral oriental nord-americà i el Canal passa pel pas de barret entre Cuba i Haití. Navassa, un perill per a la navegació, necessitava un far. El servei dels fars nord-americans va construir Navassa Island Light, una 162-peu (49-metre) a l'illa el 1917, a 395 peus (120 metres) sobre el nivell del mar. Un guardià i dos ajudants van ser assignats a viure-hi fins que el servei del far va instal·lar una balisa automàtica el 1929. [20]

Després d'haver absorbit el servei del far el 1939, la Guàrdia Costera dels Estats Units donava servei a la llum dues vegades cada any. L'armada nord-americana va establir un lloc d'observació durant la durada de la Segona Guerra Mundial. L'illa ha estat deshabitada des de llavors. Pescadors, principalment d'Haití, pesquen les aigües al voltant de Navassa.

Una expedició científica de la Universitat de Harvard va estudiar la terra i la vida marina de l'illa el 1930. Després de la Segona Guerra Mundial, els operadors de ràdio aficionats visitaven ocasionalment per operar des del territori, que té la condició de "entitat" (país) per la Lliga Americana de Ràdio de Relé. [21] L'indicatiu prefix és KP1. Del 1903 al 1917, Navassa va ser una dependència de la base naval de la badia de Guantánamo dels Estats Units i del 1917 al 1996 va estar sota l'administració de la Guàrdia Costera dels Estats Units.

El 1996, la guàrdia costanera va desmantellar la llum a Navassa, que va acabar amb el seu interès per l'illa. En conseqüència, el Departament d'Interior va assumir la responsabilitat de l'administració civil de la zona i va posar l'illa sota la seva Oficina d'Afers Insulars. [22] A efectes estadístics, Navassa es va agrupar amb el ja obsolet terme

Illes diverses del Carib dels Estats Units i ara s'agrupa amb altres illes reclamades pels Estats Units en virtut de la Llei de les Illes Guano com a Illes perifèriques menors dels Estats Units . [23]

El 1997, un nord-americà va reclamar Navassa al Departament d'Estat basat en la Llei de les Illes del Guano . El 27 de març de 1997, el Departament de l'Interior va rebutjar la demanda, ja que la Llei de les Illes Guano només s'aplica a les illes que, en el moment de la demanda, no "pertanyien" als Estats Units. Segons l'opinió del departament, Navassa és i continua sent una possessió dels Estats Units "pertanyent als Estats Units" i que "no es pot reclamar" en virtut de la Llei de les Illes Guano. [1]

Una expedició científica de 1998 dirigida pel Centre de Conservació Marina a Washington, DC, va descriure Navassa com "una preservació única de la biodiversitat del Carib". [13] El terra i els ecosistemes marins de l'illa han sobreviscut gairebé al segle XX. [24]

Al setembre de 1999, el Servei de Pesca i Fauna Silvestre dels Estats Units va establir el Refugi Nacional de Fauna Silvestre de l'illa de Navassa, que inclou 1.344 acres (5,44 km²) de terra i una 12 milla nàutica (22,2 km) radi d'hàbitat marí al voltant de l'illa. Més tard aquell any, la responsabilitat administrativa completa de Navassa va ser transferida de l'Oficina d'Afers Insulars al Servei de Peixos i Fauna dels Estats Units. [25] [22]

A causa de les condicions costaneres perilloses i per a la preservació de l'hàbitat de l'espècie, el refugi està tancat al públic en general. Els visitants necessiten permís de l'Oficina de Peixos i Vida Silvestre de Boquerón, Puerto Rico, per entrar a les seves aigües o terres territorials. [11]

es que es va convertir en un refugi nacional de vida salvatge, els operadors de ràdio aficionats han rebutjat diverses vegades l'entrada. [21] A l'octubre de 2014 es va concedir permís per a una pedició DX de dues setmanes al febrer de 2015. [26] L'operació va fer 138.409 contactes. [27]

Vegeu també

Guano

ReferènciesNotes

- «GAO/OGC-98-5 - U.S. Insular Areas: Application of the U.S. Constitution». U.S. Government Printing Office, November 7, 1997. Arxivat de l'original el September 27, 2013. [Consulta: March 23, 2013].
- «Navassa Island: The U.S.'s 160-year Forgotten Tragedy | History News Network». historynewsnetwork.org. [Consulta: 14 maig 2019].
- Spadi, Fabio. «NAVASSA: LEGAL NIGHTMARES IN A BIOLOGICAL HEAVEN?». IBRU Boundary and Security Bulletin, Autumn 2001. Arxivat de l'original el December 1, 2017. [Consulta: 22 novembre 2017].
- «Windows on Haiti: Navassa Island». windowsonhaiti.com. Arxivat de l'original el November 2, 2014. Constitution de 1874. Port-au-Prince: Haiti.
- An America Territory in Haiti, Posted September 29, 2011, CNN iReport
- Serge Bellegarde. «Navassa Island: Haiti and the U.S. – A Matter of History and Geography». windowsonhaiti.com, October 1998. Arxivat de l'original el October 29, 2007. [Consulta: February 6, 2008].
- Rohter, Larry. «Whose Rock Is It? Yes, the Haitians Care». Port-au-Prince Journal. The New York Times, October 19, 1998. Arxivat de l'original el November 23, 2012. [Consulta: January 28, 2012].
- Ewan W. Anderson. Global Geopolitical Flashpoints: An Atlas of Conflict. Taylor & Francis, 27 January 2014, p. 277–. ISBN 978-1-135-94101-7.
- Steven Latta. Birds of the Dominican Republic and Haiti. Princeton University Press, 23 April 2010, p. 9–. ISBN 1-4008-3410-4.
- CoRIS - NOAA's coral reef information system. «Navassa Island». National Oceanic and Atmospheric Administration. Arxivat de l'original el November 2, 2012. [Consulta: November 16, 2012].
- US Fish & Wildlife Service. «Navassa National Wildlife Refuge». US Fish & Wildlife Service. Arxivat de l'original el November 11, 2012. [Consulta: November 17, 2012].
- Central Intelligence Agency. «The World Factbook - Navassa Island». Central Intelligence Agency. Arxivat de l'original el November 19, 2012. [Consulta: November 16, 2012].
- Powell, Robert (2003). Reptiles of Navassa Island. Avila University.
- «Archived copy». Arxivat de l'original el October 19, 2017. [Consulta: 20 juliol 2017]. Strangest island in the Caribbean may be a sanctuary for critically endangered coral. Julian Smith. 16 July 2012. Retrieved 11 January 2018.

Brennen Jensen. «Poop Dreams». Baltimore City Paper, March 21, 2001. Arxivat de l'original el October 25, 2012. [Consulta: November 16, 2012].
<https://www.gutenberg.org/cache/epub/5030/pg5030.txt>

John Pike. «Navassa Island Incident 1889-1891». GlobalSecurity.org. Arxivat de l'original el November 2, 2012. [Consulta: November 16, 2012].

«The History Of American Imperialism, From Bloody Conquest To Bird Poop». NPR.org. [Consulta: 22 febrer 2019].

Russ Rowlett (University of North Carolina at Chapel Hill). «'Navassa Island Lighthouse'». The Lighthouse Directory. Arxivat de l'original el November 20, 2012. [Consulta: November 17, 2012].

Joe Phillips. «'Ohio DXers Denied Descheo Island (KP5) Landing Permit'». The ARRL Letter Vol 24 No 06, November 2, 2005. Arxivat de l'original el January 5, 2013. [Consulta: November 17, 2012].

«Navassa Island». U.S. Department of the Interior. Arxivat de l'original el August 15, 2016. [Consulta: March 3, 2018].

«Warren v. United States». Arxivat de l'original el May 17, 2010.

«Scientists Give Glowing Report of Untouched Island». Arxivat de l'original el January 4, 2010.

US Geological Survey(August 2000). «Navassa Island: A Photographic Tour (1998–1999)». US Geological Survey. Arxivat de l'original el November 19, 2012. [Consulta: November 18, 2012].

«KP1-5 Project Gets Permission to Activate Navassa Island (KP1) in January 2015». ARRL, the national association for Amateur Radio, 22-10-2014. Arxivat de l'original el October 19, 2015. [Consulta: 31 març 2016].

«K1N Navassa Island DXpedition is Ham Radio History». www.arrl.org. Arxivat de l'original el November 15, 2017.

Bibliografia

El motí de l'illa de Navassa. Il·lustrat. Publicat pel Gran Tabernacle Nacional, Ordre dels Pescadors Galilleans, Baltimore, Md.

Fabio Spadi. «Navassa: Legal Nightmares in a Biological Heaven?». IBRU Boundary & Security Bulletin.

Enllaços externs

Mcapdevila/Illa Navassa al Projecte de Directori Obert

State Of Navaza

A 2014 dissertation entitled Haiti's claim over Navassa Island : a case study